

HOOFDSTUK 2

Het verweerde schilderij

Terwijl ze het landhuis naderde, voelde ze een mengeling van opwindning en nervositeit in haar buik. Ze had haar onderzoek gedaan, foto's bekeken van de staat waarin het landhuis verkeerde, maar ze wist dat ze pas echt kon beoordelen wat er moest gebeuren als ze het met haar eigen ogen zag.

Toen ze eindelijk voor het imposante gebouw stond, werd ze overweldigd door de schoonheid ervan, zelfs in zijn verwaarloosde staat. Ze kon de potentie voelen, de mogelijkheden die voor haar lagen als ze haar magie erop losliet.

Emma liep door de zware houten deuren, die met een krakend geluid opengingen en haar verwelkomden in de duisternis van de hal. Het interieur ademde een sfeer van vervlogen glorie, met hoge plafonds en een oude wenteltrap die naar de bovenverdieping leidde. Het geluid van haar voetstappen weerklonk hol in de lege ruimte, terwijl ze zich een weg baande door de gangen.

Het huis was doordrongen van een gevoel van mysterie en geschiedenis, elk krakend vloerdeel en elke gebarsten muursteen vertelde een verhaal van lang vervlogen dagen.

Terwijl ze door de gangen liep, haar ogen liet dwalen over de

verwaarloosde kunstwerken en meubelstukken, voelde ze een vonk van inspiratie ontbranden binnenin haar. Dit was waar ze voor geboren was, waar haar passie haar leidde. En ze was vastbesloten om dit landhuis nieuw leven in te blazen, om het te laten schitteren als nooit tevoren.

Terwijl Emma door het landhuis liep, werden haar gedachten gevuld met plannen en ideeën. Ze stelde zich levendig voor hoe het landhuis eruit zou zien na de restauratie, hoe de kamers zouden glanzen in het zachte licht, gevuld met het geluid van lachende gasten.

Maar te midden van haar opwindning kon ze de zorgen niet helemaal van zich afschudden. De stemmen van twijfel fluisterden nog steeds in haar hoofd, haar herinnerend aan haar eigen onvolkomenheden en tekortkomingen. Ze wist dat ze moest vechten tegen die stemmen, dat ze de stemmen niet de overhand mocht laten krijgen.

Plotseling hoorde ze een krakend geluid achter zich en draaide ze zich verschrikt om. Een deur die ze niet had opgemerkt, stond op een kier en knarste langzaam open. Met een nieuwsgierige frons stapte ze naar voren en duwde ze de deur verder open.

Een donkere trap leidde naar beneden, naar een ruimte die verborgen lag onder het landhuis. Haar nieuwsgierigheid geprikkeld, besloot Emma om de trap af te dalen en te ontdekken wat zich daar beneden bevond.

Met elke trede die ze afdaalde, voelde ze een tinteling van opwindning door haar heen gaan. Dit was avontuur, het onbekende tegemoet treden met moed en doorzettingsvermogen. En wie weet welke geheimen ze daar beneden zou ontdekken, welke verhalen er verborgen lagen in de duisternis.

Emma daalde verder af in de duisternis, haar voetstappen

gedempt door het stof dat op de treden lag. Terwijl ze de trap afdaalde, voelde ze een mix van opwindning en een vleugje angst. Wat zou ze daar beneden vinden? Wat voor geheimen werden daar verborgen gehouden?

Toen ze eindelijk de onderste trede bereikte, keek ze om zich heen en liet haar ogen wennen aan het zwakke licht dat door de ruimte sijpelde.

De ruimte was gevuld met stoffige meubels, vergeten overblijfselen uit een vervlogen tijdperk. De muren waren bedekt met vochtige plekken en de lucht hing zwaar van een muffe geur, als een verstikkende deken die haar bij elke ademhaling omhulde.

Rijen stoffige planken strekten zich uit langs de muren, beladen met vergeten voorwerpen die bedekt waren met jarenlange afzettingen van vuil en spinrag. De stoffige oude meubelstukken waren versleten door de tand des tijds, als stille getuigen van lang vervlogen dagen.

Het geluid van haar voetstappen weerklonk hol in de lege ruimte, vermengd met het zachte geruis van ratten die zich haastig door de schaduwen bewogen. Af en toe flitsten vage schimmen voorbij haar gezichtsveld, waardoor haar hart sneller begon te kloppen en een rilling over haar ruggengraat liep.

Maar tussen de verwaarlozing zag Emma iets dat haar hart sneller deed kloppen: een schilderij, gehuld in doeken en verborgen achter een stapel oude kratten. Met trillende handen trok ze de doeken weg en onthulde ze het kunstwerk dat verborgen had gelegen voor de wereld.

Het schilderij was verweerd door de tijd, de kleuren vervaagd en de lijnen vervaagd. Maar zelfs door de sporen van verwaarlozing heen, kon Emma de schoonheid zien die eronder lag, de ziel van de kunstenaar die het had geschapen.

Met een zucht van verwondering streek Emma voorzichtig